

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. září 2023 v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Kadlece a soudců JUDr. Miroslava Pavrovského a JUDr. Kateřiny Radkovské odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], narozeného [datum], Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a Ing. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], poškozených [jméno] [příjmení], narozené [datum], a České exportní banky, a. s., zúčastněné osoby Zámek Líčkov, s. r. o. a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem z 20. ledna 2023, č. j. 50 T 22/2017-3753, a rozhodl

takto:

I.

Z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ve vztahu k obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku o jemu uloženém trestu a ve výroku, jímž byla poškozená [jméno] [příjmení] odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních,

z podnětu státního zástupce a poškozené České exportní banky, a. s., podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ve výroku, jímž byla poškozená Česká exportní banka, a. s., odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a

z podnětu odvolání státního zástupce a zúčastněné osoby Zámek Líčkov, s. r. o., podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o uložení ochranného opatření zabrání věci.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se při nezměněných výrocích o vině pod body 2. a 3. napadeného rozsudku a o trestech uložených obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], narozen [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], fakticky bytem [adresa],

je vinen, že

během jednání o odkoupení panství zámku Líčkov v celkové hodnotě 35 994 209 Kč ústně přislíbil poškozené majitelce panství [jméno] [příjmení], narozené [datum], že soubor nemovitostí zrekonstruuje a v zámku zbuduje galerii jejího zesnulého manžela malíře [jméno] [příjmení] a postupně tak poškozenou přesvědčil, aby veškerý svůj nemovitý majetek zapsaný na tehdejší listu vlastnictví č. 57 pro katastrální území Líčkov, obec Liběšice, okres Louny, vložila jako nepeněžitý vklad do jím spravované akciové společnosti UYANGA, a. s., se sídlem Praha 9, Ocelářská 21/1279, IČ: 285 48 540, (dále jen Uyanga) kterou obžalovaný společně s poškozenou založili zakladatelskou smlouvou dne 10. března 2009, a do níž téhož dne prohlášením vkladatele [jméno] [příjmení] všechny své nemovitosti s právními účinky vkladu ke dni 13. března 2009 vložila, kdy poškozené za tento nepeněžitý vklad bylo upsáno 500 kusů veřejně neobchodovatelných listinných akcií na majitele vydaných Uyanga ve jmenovité hodnotě 100 000 Kč na jednu akci, reprezentovaných pod čísly 001-500 jednou hromadnou listinnou akci, obžalovaný sám upsal 1 kus akcie Uyanga v nominální hodnotě 1 000 Kč pod číslem 501, přičemž obžalovaný poškozené hromadnou akci na majitele nepředal, čímž natrvalo přišla o vlastnictví souboru nemovitostí a současně nezískala žádný vliv a práva ve společnosti U, přičemž využil nezkušenosti a důvěřivosti v té době osmdesáti dvou leté poškozené, pro kterou byla obnova zámku Líčkov jako památky a galerie děl manžela smyslem stárí, a o níž s ohledem na dlouholetou známost věděl, že jako jednodušší a naivní osobností s nedostatečným vzděláním pro správu rozsáhlého majetku a správně nerozumí postupu při zakládání akciové společnosti a neví, že akcie na majitele k doložení svého vlastnického práva musí fakticky držet, přičemž nadále poškozenou udržoval v domnění, že zámek Líčkov s panstvím hodlá odkoupit, byť akcie za jejich vložení do Uyanga fakticky držel a dne 17. března 2009 prodal smlouvou o úplatném převodu listinných cenných papírů společnosti PHAR SERVICE, a. s., se sídlem Praha 8 – Karlín, Kollárova 10a/644, IČ: 448 51 057, (dále jen Phar Service), za 20 001 000 Kč, a za tím účelem poškozené nepravdělně hradil v různých částkách až do 12. září 2014 měsíční důchod sjednaný ve výši 100 000 Kč měsíčně dle Smlouvy o důchodu uzavřené dne 10. března 2009, kdy takto zaplatil nejméně 6 069 000 Kč a dále ve dnech 13. března 2009, 16. října 2009 a 11. července 2010 uzavřel s poškozenou zneužívaje její nezkušenosti a důvěry opakovaně smlouvu o prodeji cenných papírů, kterou prodala dvakrát všech svých 500 kusů akcií a jednou 499 kusů akcií společnosti U obžalovanému za 5 000 000 Kč, resp. 12 000 000 Kč, resp. 15 491 455 Kč, přičemž poškozená obdržela pouze 1 000 000 Kč v hotovosti, čímž poškozené [jméno] [příjmení] způsobil škodu ve výši 35 994 209 Kč,

tedy: sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak škodu velkého rozsahu,

čímž spáchal

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 5 (pět) let.

Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil poškozené [jméno] [příjmení] škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená [jméno] [příjmení], [datum narození], odkazuje s celým svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. se obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] ukládá, zaplatit společně a nerozdílně poškozené České exportní bance, a. s., IČ: 63078333, se sídlem Praha 1, Vodičkova 34/701, jako náhradu majetkové škody způsobené trestným činem částku 8 405 888,50 Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od [datum] do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená Česká exportní banka, a. s., se zbývajících částmi svého nároku na náhradu škody, vůči obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] zcela a vůči obžalovaným [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] co do příslušenství nároku nad přiznanou výši, odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc ve zbývajícím rozsahu zrušení, ve výroku o ochranném opatření zabránění věci, nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví číslo 381, katastrální území Líčkov, obec Liběšice, okres Louny, vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] a poškozené [jméno] [příjmení] zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným pod bodem 1. ze spáchání přečinu lichvy podle § 253 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, pod bodem 2. zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem 3. přečinem poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaní [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] shodně pod bodem 3. přečinem poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byli odsouzeni obžalovaní [příjmení] podle § 220 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku na čtyřletou zkušební dobu a obžalovaní [příjmení] a [příjmení] shodně podle § 222 odst. 3 tr. zákoníku k trestům odnětí svobody v trvání patnácti měsíců, jejichž výkony byly podmíněně odloženy podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku na dvouletou zkušební dobu.

2. Trestné činnosti se podle rozsudečného výroku soudu prvního stupně, zjednodušeně řečeno, dopustil obžalovaný [příjmení] pod bodem 1. přesvědčením poškozené [jméno] [příjmení], majitelky panství zámku Líčkov v hodnotě 35 994 209 Kč, že zámek opraví a zbuduje v něm galerii zesnulého manžela poškozené malíře [jméno] [příjmení], aby panství vložila jako nepeněžitý vklad do společnosti U, za což měla obdržet 500 akcií na majitele, každou o jmenovité hodnotě 100 000 Kč, které však poškozené nikdy nepředal, ale ponechal si je, když využil omylu poškozené, která nevěděla, že akcie na majitele musí k uplatnění svých práv fyzicky držet a následně řadou fingovaných smluv a částečných plnění předstíral, že od ní akcie a tím panství odkupuje za různé částky, byť akcie již nedoručil, ale prodal. Pod bodem 2. pak obžalovaný [příjmení] jako předseda představenstva Uyanga podepsal za tuto společnost prohlášení o ručení za svůj osobní dluh 15 000 000 Kč s příslušenstvím vůči věřiteli Ing. [jméno] [příjmení] a rukojemství k související směnce, ačkoliv věděl, že ke dni podpisu 12. ledna 2010 není oprávněn za společnost sám jednat, tudíž šlo o neplatné právní úkony, čímž se pokusil poškodit Uyangu o nejméně 26 697 000 Kč. Pod bodem 3. pak obžalovaní [příjmení] a [příjmení] jako místopředseda, resp. člen představenstva

Uyanga z popudu a ve prospěch obžalovaného [příjmení], přistoupili jménem Uyangu k soukromému závazku obžalovaného [příjmení] ve výši 15 000 000 Kč s příslušenstvím, který měl vůči věřiteli Ing. Morávkovi, čímž bez jakéhokoliv právního důvodu učinili ze společnosti spoludlužníka, čímž ze společnosti fakticky vyvedli jediný majetek – zámek Líčkov, přičemž věděli, že tento soubor nemovitostí je předmětem ručení vůči poškozené [příjmení] exportní bance (dále jen ČEB), když smlouvu o ručení za závazky společností obžalovaného [příjmení] v Mongolsku v rádech desítek milionů dolarů, které nejsou spláceny, sami za Uyangu podepsali, čímž vyvedli ze společnosti jediný majetek a znemožnili tak uspokojení ČEB z ručení ve výši nejméně 8 405 888,50 Kč, neboť zámek Líčkov byl prodán 9. října 2014 v rámci exekuce společnosti Zámek Líčkov, s. r. o. (dále jen Zámek Líčkov).

3. Výroková část napadeného rozsudku obsahuje dále i výrok o ochranném opatření zabránění věci v podobě všech nemovitostí panství zámku Líčkov, které získala zúčastněná osoba Zámek Líčkov, neboť jde o výnos z trestné činnosti.

4. Konečně napadené rozhodnutí obsahuje i adhezní výrok, jímž byli poškození [jméno] [příjmení] a ČEB podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Rozsudek Krajského soudu napadli včasným odvoláním všichni tři obžalovaní, státní zástupce, zúčastněná osoba i oba poškození.

6. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch všech obžalovaných, přičemž především namítnul nesprávnou kvalifikaci skutku pod bodem 1. výroku, domnívá se, že jde o podvod, eventuálně zpronevěru. Trest uložený obžalovanému [příjmení] považuje za příliš mírný, měl být uložen jako nepodmíněný. Za nesprávný pak považuje i odkaz poškozené [příjmení] s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, když rozhodnutí o přiznání nároku vůči obžalovaným [příjmení] a [příjmení] nic nebrání.

7. Obžalovaný [příjmení] vytknul rozsudku Krajského soudu především skutečnost, že zcela otočil vyhodnocení důkazů oproti prvotnímu zprošťujícímu rozsudku, ačkoliv v podstatě žádné nové skutečnosti nevyšly najevo, proč se domnívá, že nalézací soud rozhodl proti svému přesvědčení pod tlakem názoru odvolacího soudu O skutkovém ději pod bodem 1. panuje řada pochyb, především je nesporné, že poškozená byla při správě zámku dlouhodobě úspěšná a zkušená, na jeho provoz měla prostředky, měla rádce v podobě svědka [příjmení], k obžalovanému měla velkou důvěru, věděla, co a proč činí, za vložení zámku obdržela protihodnotu, která není se skutečnou hodnotou zámku v nepoměru a žádosti o dotaci na rekonstrukci svědčí o snaze obžalovaného dostát svým slibům. Je minimálně pochybné, zda obžalovaný mohl naplnit subjektivní stránku trestného činu. Ke skutku 2. obžalovaný obhajoba obžalovaného [příjmení] namítla, že dluh vůči Morávkovi nebyl fakticky osobní, ale od samého počátku pro jeho společnost 1. Primossa Corporation, a. s. (dále jen 1.PC), která se smluvně zavázala poskytnout prostředky právě společnosti U a ručení zámkem, coby majetkem Uyangu, je pak pochopitelné. Nadto jednání za Uyangu neodpovídalo předepsanému způsobu, bylo proto neplatné a společnost tak ani fakticky k ničemu nezavazoval, celé jednání byl konstrukt svědka [příjmení] [příjmení]. Nesouhlasí ani s argumentací nalézacího soudu, že obžalovaný nemohl Uyangu zavázat bez souhlasu valné hromady, když k 16. březnu 2009 byl jediným akcionářem, tudíž se valná hromada konat nemusela. Konečně ke skutku 3. uvedl, že v dané věci za Uyangu vůbec nejednal a spoluobžalované [příjmení] a [ulice] o takový krok ani nežádal, tudíž nemohl jejich činnost organizovat, řídicí osobou byl již zmíněný dr. [příjmení].

8. Obžalovaný [příjmení] zpochybnil, že dluh u [obec] by měl povahu osobního dluhu spoluobžalovaného [obec], když byl použit pro potřeby 1.PC a posléze Uyangu, která za proto platně ručila a proto, pokud za Uyangu k dluhu přistoupil, šlo o jednání ve prospěch společnosti, neboť tím oddálili splatnost a vytvořili časový prostor pro [obec], aby dluh sám uhradil z prostředků z prodeje jeho 1.PC. Rovněž vyzdvihl vůdčí roli dr. [příjmení], který veškeré kroky právně

zaštit'oval a jemuž důvěřoval. Konečně namítnul, že neuzavření zástavní smlouvy k zámku nebylo poškozenou [příjmení] řešeno civilní žalobou, protože by patrně nebyla úspěšná, a přitom v trestním řízení je bez dalšího předpokládáno, že závazek vznikl, což je minimálně sporné, proto nelze vyvozovat jeho trestní odpovědnost.

9. Obhajoba obžalovaného [příjmení] namítla, že pokud zde bylo notářským zápisem z [datum] sjednáno platné ručení za dluh, přistoupení Uyangy k tomuto dluhu na jejím v podstatě nic neměnilo, závazek plnit pro ni již stejně existoval. Dále zpochybnil, podobně jako spoluobžalovaný [příjmení], vznik zástavního práva k zámku ve prospěch ČEB. Závěrem pak namítnul i možné promlčení nároku ČEB.

10. Zúčastněná osoba Zámek Líčkov namítla, že ani společnost ani její jednatelka svědkyně [příjmení] nejsou na projednávané trestné činnosti nijak zúčastněni, zámek koupila společnost v dobré víře v rámci exekuce. Úvahy Krajského soudu o organizaci celé trestné činnosti dr. [příjmení] a z toho plynoucí vědomí o nákupu nemovitostí, které jsou výnosem z trestné činnosti, je ničím nepodložené a spekulativní, což jasně plyne i ze skutečnosti, že advokát [příjmení] není ve věci trestně stíhán, nadto ani on se na podnikání Zámku Líčkov nijak nepodílí a jeho případné nečisté úmysly nemohou být společnosti přičítány. V neposlední řadě zúčastněná osoba poukázala na skutečnost, že pachatelé trestné činnosti byli odsouzeni k toliko podmíněným trestům, což není až tak citelný zásah do života a Zámek Líčkov, jako pouhá zúčastněná osoba, která se žádné trestné činnosti nedopustila, je postižena nepoměrně citelněji, když jí je zabrán veškerý majetek.

11. Poškozená [jméno] [příjmení] nesouhlasí s výkladem ustanovení § 140b insolvenčního zákona, který použil soud prvního stupně, když dovodil, že insolvenční řízení proti obžalovanému [příjmení] brání přiznání nároku poškozené v adhezním řízení. Za rozhodující považuje skutečnost, že škoda na straně [jméno] [příjmení] vznikla dříve, než bylo zahájeno insolvenční řízení, které tak nemůže mít vliv na možnost o přiznání nároku rozhodnout.

12. Konečně poškozená [příjmení] vytkla napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost výroku o odkazu poškozené s jejím nárokem, tento jí měl být přiznán, neboť trestným činem způsobená škoda je ve skutkové větě rozsudku specifikována. Pochybnosti Krajského soudu o aktivní legitimaci poškozené jsou nedůvodné, neboť jasně prokázala, že předmětnou pohledávku na žádný jiný subjekt nepostoupila.

13. Ze shora rozvedených důvodů odvolatelé, resp. jejich obhájci a zmocněnci, učinili následující závěrečné návrhy. Státní zástupce navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. zrušil výrok o vině pod bodem 1. napadeného rozsudku a na něj navazující výrok o trestu a dále zrušil podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř. i výrok o náhradě škody vůči poškozené [příjmení] a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. ř. ve věci rozhodl tak, že obžalovaného [příjmení] [jméno] uzná pod bodem 1. vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonání a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a uloží mu nepodmíněný trest při samé spodní hranici trestní sazby a zároveň podle § 228 odst. 1 tr. ř. přizná poškozené [příjmení] nárok na náhradu škody v uplatněné výši vůči obžalovaným [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení]. Odvolání všech tří obžalovaných navrhnul podle § 256 tr. ř. pro nedůvodnost zamítnout a stran odvolání poškozené [jméno] [příjmení] ponechal rozhodnutí na úvaze odvolacího soudu.

14. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] navrhnul, aby odvolací soud podle § 258 tr. ř. ve spojení s § 259 tr. ř. napadený rozsudek zrušil a obžalovaného sám zprostil obžaloby ve všech bodech.

15. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] navrhl napadený rozsudek zrušit a v odvolacím řízení rozhodnout o zproštění obžaloby, popřípadě věc vrátit nalézacímu soudu k dalšímu řízení.

16. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že jej podle § 226 písm. b) tr. ř. zproští obžaloby. Odvolání státního zástupce a poškozených pak navrhl zamítnout.

17. Zúčastněná osoba Zámek Líčkov navrhla v napadeném rozhodnutí zrušit výrok o ochranném opatření a návrh státního zástupce na zabrání věci zamítnout.

18. Poškozená [jméno] [příjmení] navrhla Vrchnímu soudu zrušit výrok soudu prvního stupně o odkazu jí uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a rozhodnout o jeho přiznání v plném rozsahu.

19. Poškozená [příjmení] navrhla, aby odvolací soud podle § 258 tr. ř. a § 259 tr. ř. výrok o odkazu poškozené [příjmení] do civilního řízení zrušil a sám uložil všem třem obžalovaným, aby rukou společnou a nerozdílnou, zaplatili poškozené do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku 8 405 880,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % od 11. září 2020 do zaplacení.

20. Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu předcházejícího řízení, a to jak z hlediska vytykánych vad, tak i vad nevytykánych, pokud by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

21. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k žádným podstatným vadám, natož k takovým, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovaných na obhajobu.

22. Krajský soud provedl dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., tedy v takovém rozsahu, aby bylo možno učinit správné skutkové i navazující právní závěry, přičemž v tomto směru respektoval pokyny odvolacího soudu. Ve věci jde totiž již o druhý rozsudek nalézacího soudu, když první byl zrušen usnesením zdejšího soudu z 8. března 2021, sp. zn. 9 To 7/2021, které soudu prvního stupně vytknulo, krom rozporuplného, nelogického a nepřesvědčivého vyhodnocení provedených důkazů, tudíž nesprávných závěrů o skutkovém ději, i nedostatečnou šíři dokazování. Krajský soud byl zavázán doplnit zjištění ohledně majetkových poměrů poškozené [jméno] [příjmení], včetně výslechu svědků z jejího okruhu, prověřit postoupení pohledávky ČEB společnosti KaBB winkel, s. r. o. (dále jen KaBB), a především objektivně určit hodnotu souboru nemovitostí (zámku Líčkov), které poškozená [příjmení] vložila v roce 2009 do společnosti U. Nalézací soud doplnil výpisy z účtu poškozené [příjmení], opětovně vyslechl svědky [příjmení], [příjmení] a [příjmení] k vývoji hospodaření a finančním možnostem [jméno] [příjmení] při správě zámku, opatřil listiny objasňující, které pohledávky ČEB společnosti KaBB postoupila a které nikoliv a zadal zpracování nového znaleckého posudku k určení hodnoty zámku ústavu 1. Znalecká, a.s., a posléze detailně vyslechl jeho zpracovatele Ing. [příjmení].

23. Důkazy potřebné pro zjištění toho, zda se všechny tři skutky staly, zda tyto spáchali obžalovaní, z jakých pohnutek, jaké jsou okolnosti mající vliv na škodlivost činů pro společnost, jaké jsou osobní a majetkové poměry obžalovaných a poškozené [příjmení], jaký by byl následek jejich jednání, pokud by bylo dokonáno, a co vedlo k trestné činnosti, byly opatřeny z větší části v přípravném řízení a částečně doplněny nalézacím soudem, plně v souladu s požadavky soudu odvolacího. Veškeré ve věci opatřené důkazy nalézací soud provedl v zákonem předepsané formě. Procesní stránce věci tedy není, co podstatného vytknout.

24. Provedené důkazy soud prvního stupně hodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech i v celém souhrnu podle svého vnitřního přesvědčení, přičemž v základních rysech případu postupoval správně, vyvaroval se nelogičnosti a přesvědčivě vyhodnotil vzájemný soulad a rozpory provedených důkazů v intencích upozornění kasačního rozhodnutí odvolacího soudu a vyvodil tak v hlavních bodech správné závěry, ve smyslu kooperace obžalovaných a to jak navzájem, tak i s dalšími osobami v postavení svědků ([příjmení], [anonymizována dvě slova], [příjmení], [příjmení], [příjmení]), jejímž jediným cílem bylo od počátku získání zámku Líčkov, byť některá zjištění zmíněná v odůvodnění plně nepromítnul do popisu skutku pod bodem 1. Nalézacím soudem zvolená právní kvalifikace, pokud jde o skutek 1. výroku napadeného rozsudku, není zcela přiléhavá, s čímž souvisí možnost rozhodnout o zabrání věci a částečné nesprávnosti byly shledány

i posouzení oprávněnosti nároků poškozených v adhezním řízení, jak bude vše dále rozvedeno. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že rozsah dokazování byl dostatečný a učiněná skutková zjištění, byť byl výrok pod bodem 1. odvolacím soudem pro přehlednost mírně přeformulován, jsou správná a nejsou o nich žádné důvodné pochybnosti. Krajský soud postupoval v duchu zásady volného hodnocení důkazů zakotvených v § 2 odst. 6 tr. ř. Zmíněné nedokonalosti jsou pouze dílčí, a proto je bylo možno v odvolacím řízení napravit, nebylo třeba provádět rozsáhlé dokazování a nahrazovat činnost soudu prvního stupně.

25. Jednotlivé odvolací důvody vyhodnotil odvolací soud následovně. Za stěžejní a současně za důvodnou lze označit námitku státního zástupce, že nalézací soud nepřiléhavě kvalifikoval skutek pod bodem 1. výroku jako přečin lichvy podle § 253 odst. 1, odst. 2 tr. zákona. Tohoto činu se dopustí ten, kdo zneužije nezkušenosti, popř. rozumové nedostatečnosti poškozeného ke sjednání vzájemného protiplnění, kdy poškozený právě díky své nedostatečné orientaci v problematice obdrží nepoměrně méně než pachatel, který tak získá neoprávněný prospěch. K takovému ději ovšem v posuzovaném případě nedošlo. Přímou ve skutkové větě nalézací soud v souladu s provedenými důkazy uvádí: „...zneužívaje důvěry poškozené v úmyslu zmocnit se jejích nemovitostí bez zaplacení adekvátní kupní ceny uzavřel v přesně nezjištěné době počátkem roku 2009 s poškozenou [jméno] [příjmení] ústní dohodu o tom, že v budoucnu koupí panství zámku Líčkov a zajistí opravy zámku a další chod galerie zesnulého manžela poškozené [jméno] [příjmení] na zámku Líčkov, a postupně poškozenou přesvědčil, aby veškerý svůj nemovitý majetek vložila jako nepeněžitý vklad do jím spravované akciové společnosti U, kterou obžalovaný společně s poškozenou založili zakladatelskou smlouvou ze dne 10. března 2009, a do níž téhož dne prohlášením vkladatele [jméno] [příjmení] všechny své nemovitosti vložila, kdy poškozené za tento nepeněžitý vklad bylo upsáno 500 ks veřejně neobchodovatelných listinných akcií na majitele ve jmenovité hodnotě 100 000 Kč na jednu akcii, reprezentovaných hromadnou listinou pod čísly 001-500, kdy však tyto akcie obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], který celý vznik společnosti a vklad [jméno] [příjmení] inicioval, poškozené jako správce vkladů nepředal, ale ponechal si je, čímž [jméno] [příjmení] natrvalo přišla o možnost s nemovitostmi disponovat, přičemž využil věku, nezkušenosti a důvěřivosti poškozené [jméno] [příjmení], v té době osmdesáti dvouleté, pro kterou se obnova zámku stala smyslem stárí, a o které s ohledem na dlouholetou rodinnou známost věděl, že jako jednodušší a naivní osobností s nedostatečným vzděláním pro správu takto rozsáhlého majetku správně neporozumí této transakci a neví, že akcie na majitele k doložení svého vlastnického práva musí fakticky držet...“. Popsaný děj přesně odpovídá skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 209 tr. zákoníku, neboť obžalovaný [příjmení] se obohatil tím, že uvedl poškozenou v omyl, že hodlá zámek odkoupit za účelem provedení jeho rekonstrukce a zbudování galerie [jméno] [příjmení], což byl jediný důvod proč ho poškozená vložila jako nepeněžitý vklad do společnosti U, za což měla obdržet akcie společnosti na majitele, které jí však nepředal, ale ponechal si je a tím získal kontrolu nad celým zámkem, aniž by poskytl poškozené jakékoliv protiplnění, přičemž tyto akcie obratem prodal, tedy s nimi naložil jako s vlastním majetkem a to bez vědomí poškozené. Jakékoliv další smluvní ujednání, kterým akcie od poškozené, která je ovšem nedržela (fakticky již byly prodány jiné osobě), zdánlivě kupoval, popřípadě se zavazoval k jiným plněním (pravidelný důchod, právo dožití atd.), které částečně plnil, jsou pouhou částečnou náhradou škody, která byla motivována pouze a jen snahou udržet poškozenou v domnění, že vše běží podle původně prezentovaného plánu. Následným jednáním se obžalovaný snažil zabránit tomu, aby poškozená prohlédla skutečný stav věcí a neobrátila se na policii, přičemž s ohledem na její vysoký věk předpokládal, že poškozená v dohledné době zemře a případní dědicové (poškozená nemá přímé potomky) nejsou natolik orientováni v řadě učiněných transakcí, aby podvod zpětně odhalili.

26. Vrchní soud skutek mírně přeformuloval, aby byl popsán výstižněji, ale jeho podstata zůstala stejná. Především z tohoto důvodu odvolací soud zopakoval dokazování smlouvami, které uzavřel obžalovaný [příjmení] s poškozenou [jméno] [příjmení], především všechny smlouvy o převodu

akcií Uyangy mezi nimi a dále smlouvy o převodu akcií na další osoby a listiny dokladující související transakce, včetně zatížení obžalovaného [příjmení] a Uyangy dluhy a ručením, aby tyto mohl sám hodnotit a detailně vyložit z čeho podvodný úmysl obžalovaného, resp. celé skupiny kooperujících osob jejíž byl obžalovaný součástí, plyne.

27. Obžalovaný přislíbil poškozené zajištění rekonstrukce zámku a zřízení galerie, přičemž věděl, že to je v podstatě jediným cílem a smyslem života poškozené, která na realizaci tohoto snu nemá prostředky. Pohyby na účet poškozené jasně dokladují, že poškozená měla k dispozici prostředky v řádu statisíců korun, přičemž rekonstrukce zámku byla odhadnuta na 80 000 000 Kč. Poškozená si byla nutnosti zámek k zajištění jeho rekonstrukce prodat, dobře vědoma, když sháněla jeho kupce delší dobu, přičemž předchozího zájemce o koupi odmítla, když zjistila, že je zadlužen. Obžalovaný [příjmení], jakožto dlouholetý rodinný přítel poškozené, byl o těchto věcech jistě dobře informován, věděl, co je cílem poškozené, že hledá solventního kupce, který ve své podstatě čistě mecenášským způsobem zrealizuje rekonstrukci a zbuduje galerii, výměnou za vlastnictví zámku, neboť velikost investice v řádu desítek milionů za současné blokáce komerčního využití zámku, který bude z významné části obsazen galerií a prostory pro [jméno] [příjmení], vylučovaly její návratnost. Současně je zřejmé, že finanční situace obžalovaného nebyla ani před krachem jeho podnikání taková, aby realizaci záměrů poškozené umožňovala. Pohyby na účtech obžalovaným vlastněné společnosti 1.PC to jasně prokazují. Podnikání obžalovaného stálo fakticky na úvěrech, což je sice relativně časté a jistě možné, ovšem současně je tak prokázaná neexistence volných finančních prostředků v řádech desítek milionů, které by byly nutné i pokud by byla rekonstrukce zámku prováděna z větší části za pomoci dotace. Nic z toho ovšem obžalovaný poškozené nesdělil, zatajil, že má dluhy v řádech desítek milionů korun, naopak se dlouhodobě prezentoval jako velmi movitá osoba, disponující potřebnými prostředky. Věděl, že v opačném případě by byl poškozenou odmítnut, jako první zadlužený zájemce. Cíleně tedy uvedl poškozenou v omyl o svých majetkových možnostech, aby zámek získal.

28. Na tomto místě je možno upozornit na detail, že i v žádosti o dotaci na rekonstrukci zámku je projekt představen výslovně jako mecenášský, tedy financovaný z volných finančních prostředků velmi solventního investora, byť obžalovaný neměl vůbec žádné volné finanční prostředky, ale naopak byl zadlužen! I tento detail jasně svědčí pro závěr, že skutečné záměry obžalovaného byly jiné, než jak je prezentoval poškozené, která by při povědomí o skutečném stavu věci, zámek do společnosti U nikdy nevložila.

29. Na podvodný úmysl obžalovaného dále jasně ukazuje skutečnost, že po vkladu zámku do Uyangy, obžalovaný nepředal poškozené pět set akcií na majitele v nominální hodnotě padesáti milionů korun, ač k tomu byl dle znění notářského zápisu z 10. března 2009 povinen. Obžalovaný využil nevědomosti poškozené, že pro výkon práv spojených s akciemi na majitele (doručitele), je nutné je fyzicky držet. Poškozenou tak podvedl a připravil o veškerý majetek, který celý získal do své dispozice. O zlém úmyslu obžalovaného pak svědčí, že akcie v přímém rozporu s příslibem poškozené, že zámek bude dlouhodobě držet za účelem rekonstrukce a zbudování galerie, obratem 16. března 2009 prodal a tím zcela vyloučil možnost, dostat svým slibům, neboť nad zámekem ztratil kontrolu. Prodej akcií Uyangy v podstatě ihned po vkladu zámku přitom byl dlouhodobě plánován, jak dokazují svědci [příjmení] a [příjmení] ze společnosti P Service, která akcie od obžalovaného koupila. Obžalovaný tedy již při založení Uyangy věděl, že akcie společnosti, jejímž jediným majetkem bude zámek Líčkov, ihned prodá, aby získal volné finanční prostředky pro své zadlužené podnikání, přičemž si byl nutně vědom, že s takovým postupem by poškozená nikdy nesouhlasila a zámek do společnosti by nevložila. Není vůbec podstatné, že prodej byl s právem zpětného odkupu akcií za vyšší cenu. Podstatný je naprostý rozpor se sliby, které přiměly poškozenou majetek do společnosti spravované obžalovaným vložit. Bylo zcela proti představám poškozené, že akcie tedy fakticky zámek, bude prodán společnosti P Service, která rozhodně neměla v úmyslu a ani to nikdy neprezentovala, zámek rekonstruovat a budovat v něm galerii. Zpětný odkup je totiž nejistý, obžalovaný byl stížen velkými dluhy, a nakonec byl odkup realizován jen za cenu

opětovného prodeje akcií za výrazně nižší cenu, a výsledkem byla naprostá ztráta kontroly nad zámkem.

30. Nutno upozornit, že tři dny po založení Uyangy obžalovaný prodal její akcie v nominální hodnotě 50 milionů korun za pouhých 20 milionů, s právem zpětného odkupu za 24,8 milionů. To není postup ani trochu racionální a výhodný a svědčí o zoufalé finanční situaci obžalovaného, když jednak jsou akcie prodány významně pod cenou (hodnota zámku v dané době byla takřka dvojnásobná, když zámek byl nakonec znalecky ohodnocen na takřka 36 milionů) a za druhé, pokud na transakci nahlédneme prizmatem zajištěné půjčky, což fakticky měla podle svědka [příjmení] z Phar Service být, jde o krajně nevýhodný úrok 24 % ročně, když úrokové sazby v roce 2009 byly relativně velmi nízké, u úvěrů zajištěných nemovitostí se pohybovaly dle statistiky ČNB kolem 4%. Takový úrok akceptuje pouze osoba v bezvýhodné situaci, která není schopna si prostředky zajistit pro ni výhodnějším způsobem. Lze doplnit, že zpětný odkup akcií nakonec byl realizován, ale akcie nevyplatil obžalovaný, jenž byl zjevně bez prostředků, ale po jednání svědka [příjmení] s dr. [příjmení] jiná osoba. Akcie pak obžalovaný, který je ovšem nevyplatil, a tedy nutně jednal podle pokynů osoby, která je vyplatila, obratem v listopadu 2010 prodal svědku [příjmení] za pouhých 14,5 milionu, který jich polovinu prodal svědku [příjmení]. Jde o osoby, podobně jako obžalovaný [příjmení] dlouhodobě ve styku s advokátem dr. [příjmení], který veškeré kroky koordinuje, a je autorem všech smluv s převody souvisejících, a to včetně smluv mezi poškozenou a obžalovaným.

31. Dále podvodný úmysl obžalovaného plyne ze skutečnosti, že smlouvou datovanou 16. října 2009 prodává poškozená obžalovanému všech pět set akcií Uyangy za dvanáct milionů, byť tyto jsou již od 17. března 2009 ve vlastnictví společnosti P Service. Obžalovaný tedy poškozenou opět podvedl a udržoval ji v domnění, že je majitelkou akcií, které před více než půl rokem sám prodal! Až absurdní nádech, jasně prokazující zcela bezskrupulózní manipulaci obžalovaného s poškozenou, je skutečnost, že s touto v době, kdy akcie Uyangy stále drží a vlastní Phar Service, uzavřel s poškozenou další smlouvu, kterou od ní kupuje tentokráte 499 z celkových pěti set akcií 11. července 2010 a to za 15,5 milionů korun. Skutečnost je ovšem taková, že nikdy poškozené kupní cenu nevyplatil. Obžalovaný ve spolupráci s dr. [příjmení] byl zjevně ochoten uzavřít s poškozenou jakoukoliv smlouvu, jen aby ji udržel takříkajíc, „v klidu“, ve falešné představě, že získala bohatství a k tomu zajistila rekonstrukci zámku a zřízení galerie zesnulého manžela.

32. Na podvodný úmysl obžalovaného pak ukazuje i v pořadí první smlouva o prodeji akcií poškozené obžalovanému datovaná 13. března 2009, podle níž byly akcie prodány za pouhých pět milionů korun, přičemž poškozená prokazatelně obdržela pouze jeden milion v hotovosti. Tato smlouva je problematická hned z několika důvodů. Předně jde o listinu o jejíž pravosti panují důvodné pochybnosti, když dle znaleckého zkoumání je poslední list smlouvy, na kterém je podpis poškozené a obžalovaného a na rubu pak podpis poškozené ztvrdzující poznámku, že převzala milion korun, vytištěn na jiném typu tiskárny než všechny ostatní listy. Smlouva je tedy zjevně neoriginální, jde o kompilát, není vůbec zřejmé, v jakém znění ji poškozená podepsala, zda vůbec šlo o smlouvu o prodeji akcií, neboť předmět smlouvy a kupní cena jsou uvedeny nikoliv na listu s podpisy. Smlouva rovněž nebyla v držení poškozené, tuto nezaložil se zbývajících dvěma smlouvami do spisu svědek [příjmení], který měl ve správě veškeré listiny poškozené, ale založil ji až v roce 2016 obžalovaný [příjmení], na podporu své obhajoby. V rozporu s existencí tří smluv o prodeji akcií jsou i odposlechy komunikace mezi obžalovaným [příjmení] a svědkem dr. [příjmení], kde výslovně zmiňují, že s poškozenou mají dvě, a nikoliv tři smlouvy o prodeji akcií. Je proto otázkou, zda třetí, ovšem v pořadí zdánlivě první smlouvu o prodeji akcií nevytvořil obžalovaný zpětně z jiné smlouvy, kterých s poškozenou při vkladu zámku uzavíral více (o důchodu, o doživotním užívání, o vkladu atd.). Neobstojí totiž obhajoba obžalovaného [příjmení], že neměl důvod smlouvu falšovat, když s poškozenou byl v dobrých vztazích a mohl s ní uzavřít smlouvu podle potřeby. Toto tvrzení je pravdivé, ale jen do doby, než poškozená nazřela, že byla podvedena

a neobrátila se na orgány činné v trestním řízení. Obžalovaný danou smlouvu založil až po zahájení svého trestního stíhání, tedy v době, kdy by s ním poškozená žádnou smlouvu, natož antidatovanou, nepodepsala, tudíž musel využít poslední list jiné smlouvy a předchozí listy upravit podle potřeb své obhajoby. Konečně i kdyby smlouva byla v březnu 2009 uzavřena, prokazuje podvod obžalovaného, neboť podle ní poškozená prodává akcie na majitele 13. března, ač tyto byly vydány až 16. března a hned 17. března obžalovaným prodány společnosti P Service. Prodej akcií na majitele, které ani fyzicky neexistovaly, není možno platně uskutečnit, tudíž jde opět o zjevný podvod, obžalovaný se nestal majitelem akcií Uyangy v dobré víře, ale vlastní vědomou trestnou činností. Pro úplnost možno dodat, že odvolací soud při úpravě popisu skutku uzavření této smlouvy nevy pustil, byť autentičnost založené smlouvy byla státním zástupcem důvodně zpochybněna. Poslední list smlouvy s pravými podpisy smluvních stran smlouvy totiž svědčí pro závěr, že k uzavření jisté smlouvy, byť patrně jiného znění, v daný den došlo, což ostatně potvrdil i svědek [příjmení], který byl předání hotovosti poškozené přítomen. V pochybnostech proto odvolací soud postupoval ve prospěch obžalovaného, byť na trestnosti (podvodnosti) jeho jednání, podpis dané smlouvy nic významného nemění, jak výše bylo vyloženo.

33. Obžalovaný potřeboval zpětně vytvořit zdání, že k 16. březnu 2009 byl jediným akcionářem Uyangy, aby legalizoval prodej akcií za zády poškozené 17. března 2009 společnosti P Service. Skutečnost, že akcie byly emitovány až 16. března plyne nejen z akcií založených v odvolacím řízení obžalovaným a provedeným při veřejném zasedání jako listinný důkaz, ale především ze znění notářského zápisu ze 17. března 2009. Zcela nevěrohodné se totiž jeví vyjádření obžalovaného, že jde v pořadí o druhou emisi. Společnost Uyanga byla založena 10. března s účinností ke 13. březnu 2009 a pokud by byly akcie vydány právě 13. až 15. března, nebyl by sebemenší důvod, emitovat 16. března nové. O zrušení prvotní emise, včetně důvodů by jistě existoval záznam, a pořadí emise by se mělo být patrně na údajně druhé emisi z 16. března, jenže tomu tak není. Hromadná akcie je označena jako „série A“. Údaj, že tato hromadná akcie nahrazuje 500 kusů kmenových akcií číslo 001 až 500, totiž rozhodně neznamená, že oněch 500 akcií bylo skutečně ve fyzické podobě vydáno a už vůbec ne, že se tak stalo dříve než 16. března. Naopak, ze skutečnosti, že jediná nehromadná akcie v nominální hodnotě 1 000 Kč číslo 501, kterou upsal právě obžalovaný [příjmení], která nebyla nikdy nahrazena hromadnou akcií, byla emitována rovněž až 16. března 2009. Pokud tedy byly akcie číslo 001 až 500 vydány, pro což žádný důkaz nesvědčí, stalo se tak až 16. března 2009. Akcie na majitele, totiž není možno emitovat volně, podle uvážení, neboť jen ony představují práva s nimi spojená, a tudíž nemohou vedle sebe existovat dvě nebo více emise.

34. V každém případě mnohost smluv o převodu těchto akcií mezi obžalovaným a poškozenou, ať už byly dvě nebo tři, přičemž v době prvního převodu akcie nebyly vůbec vydány a v případě druhých dvou prodejů je prodávající nedržela, když je obžalovaný, který je byl povinen poškozené předat, nepředal a bez jejího vědomí prodal a v danou dobu byly majetkem společnosti P Service, prokazuje jasně podvodné jednání obžalovaného, který zámek vložený do jím ovládané společnosti U využil ve svůj prospěch, konkrétně umocnění svých starších dluhů ať už osobních či z podnikání.

35. Odvolací soud se neztotožnil s pohledem státního zástupce, že zločin podvodu spáchaný obžalovaným [příjmení] je částečně do výše škody 35 994 209 Kč, tj. hodnoty zámku určené posudkem 1. Znalecké, dokonán a částečně do výše škody 52 598 590 Kč, tj. hodnoty zámku určené posudkem pořízeným pro účely ocenění nepeněžitěho vkladu do společnosti U, zůstal ve stadiu pokusu. Je nepochybné, že pro určení výše škody je v daném případě rozhodná hodnota nepeněžitěho vkladu poškozené, tj. zámku Líckov, k březnu 2009, když tento učinila v omylu o skutečném záměru obžalovaného, který si jej fakticky ihned присвоil. Je pravdou, že zámek byl pro účely vkladu oceněn na částku převyšující 52 milionů korun, ovšem tento posudek není pro zjištění výše škody v trestním řízení určující, nemá ani příslušnou doložku podle § 106 tr. ř. Hodnota zámku byla souladně s trestním řádem určena právě znaleckým posudkem 1. Znalecké. Nad takto určenou hodnotu zámku by jednání obžalovaného mohlo být posouzeno jako částečně ve stadiu pokusu, pokud by bylo prokázáno, že obžalovaný se domníval, že hodnota zámku je vyšší a ke způsobení

této vyšší škody směřoval své jednání. Taktomu v dané věci není. Je totiž bohužel častou praxí, že posudky vkladů skutečnou hodnotu neodrážejí, ale z pochopitelných důvodů jsou nadsazené, ostatně jako v projednávané věci. Toto navýšení ceny se pochopitelně neděje automaticky, ale právě z popudu vkladatele, resp. zajišťovatele posudku pro ocenění vkladu, kterým byl v dané věci právě obžalovaný [příjmení]. Ostatně i částky za něj obžalovaný akcie Uyangy (fakticky zámek) prodával, svědčí o jeho povědomí, že hodnota zámku byla nižší než 50 milionů. Proto při kvalifikaci jednání obžalovaného odvolací soud posoudil jednání obžalovaného pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku jako dokonaný podvod podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku se škodou 35 994 209 Kč. Použita byla úprava podle § 209 tr. zákoníku a nikoliv § 250 tr. zákona, účinného v době spáchání, neboť pozdější úprava je pro obžalovaného příznivější.

36. Na tomto místě možno uvést, že do obžalobou vymezeného jednání, tedy podvodu obžalovaného [příjmení] a na něj navazující trestnou činnost, pod bodem 3. výroku napadeného rozsudku pak i se zapojením obžalovaných [příjmení] a [ulice], byl zapojen širší okruh osob jednající ve shodě a sledující jediný cíl, získání zámku Líčkov. Skutečnost, že obžaloba tento fakt nezohlednila, je pro soud zavazující, pokud jde o vymezení skutku a okruhu pachatelů (viz § 2 odst. 8 tr. ř.), současně ovšem nebrání tomu, aby na základě provedeného dokazování soud veškeré související okolnosti popsal, a to včetně případného zapojení i jiných osob než obžalovaných, aby mohl být skutkový stav vztahující se k obžalobou vymezenému skutku logicky a přesvědčivě objasněn, což umožňuje právě jeho zasazení do širšího kontextu. V dané věci je totiž zjevné, že okruh osob tvořený svědky advokátem dr. [příjmení], [anonymizována dvě slova], [příjmení] a [příjmení] a samozřejmě obžalovanými [příjmení], [příjmení] a [příjmení], jednal koordinovaně a ve vzájemné shodě tak, aby získal zámek Líčkov, přičemž vůdčí koordinační roli vykonával svědek [příjmení]. Právě tento svědek je autorem veškerých smluv, které se k věci vztahují, a to včetně mnohonásobných o prodeji akcií poškozené v době, kdy akcie na základě jiných smluv, jím rovněž vytvořených, akcie držely jiné subjekty, které akcie nabyly za peníze zapůjčené dr. [příjmení], např. svědek [příjmení] akcie představující zámek koupil, aniž nemovitost viděl, údajně na zkoušku! Mnohost smluv s poškozenou [příjmení] řeší s obžalovaným [příjmení] (viz odposlechy jejich hovorů). Stejně tak není zřejmý důvod vzniku dluhu mezi obžalovaným [příjmení] a svědkem [příjmení], pokud vůbec k nějaké půjčce došlo a nejde o fingované jednání. Výpověď svědka [příjmení] je naprosto nevěrohodná, ihned po výslechu volá dr. [příjmení] a žádá, aby mu na příště vymyslel nějakou jinou verzi příběhu (viz odposlechy), čímž je potvrzeno, že o půjčce nevypověděl pravdu a skutečnost byla odlišná. Zde možno upozornit, že obžalovaný [příjmení], v roce 2007 v pozici známého a úspěšného podnikatele, jehož společnost v danou dobu podle záznamů ve veřejných rejstřících nebyla ve finančních problémech, měla možnost v případě potřeby svou činnost krýt z bankovních úvěrů, v danou dobu úročených v řádech jednotek procent, a je naprosto neudržitelné a nelogické tvrzení, že si pro potřeby 1.PC půjčil od svědka [příjmení] jako fyzická osoba 15 milionů korun úročených takřka 25 % ročně! Takto až absurdně nevýhodnou smlouvu by nikdy nepodepsal, a i kdybychom předpokládali, že ano, logicky by se snažil ji co nejdříve vyplatit a nevýhodný vztah ukončit, a ne splatnost odsouvat, dobu trvání prodlužovat a tím celkovou dlužnou částku navýšit na více než dvojnásobek a současně za pomoci smluv dr. [příjmení] zřídit nejdříve ručení Uyangy za závazek a poté její přistoupení k dluhu, aby bylo možno se uspokojit v exekuci prodejem zámku. Rovněž průběh exekuce, byl na prostu nestandardní, kdy Zámek Líčkov koupila zámek mimo dražbu za odhadní cenu, přičemž jediná společnost a jednatelka kupující společnosti, nemovitost nikdy neviděla, jde o realitní makléřku jejíž majetkové poměry vylučují, že by mohla kupovat nemovitosti za desítky milionů korun, neměla žádnou reálnou představu a už vůbec ne prostředky na provoz zámku a zejména veškeré peníze na nákup zámku jí poskytli přes společnost I svědci [příjmení], [anonymizováno] a [anonymizováno]. Je tedy zřejmé, že údajný dluh obžalovaného [příjmení] byl vytvořen účelově pro použití k zavázání Uyangy a posléze vyvedení zámku skrze exekuci. Není úlohou odvolacího soudu rekapitulovat veškeré důkazy svědčící pro nevěrohodnost výpovědi svědků [příjmení], [anonymizováno], [příjmení], tato plyne z jejich obsahu a jejich logického vyhodnocení nalézacím soudem viz odstavce 66 – 70

([příjmení], [příjmení]), odstavce 77 – 80 ([příjmení], [příjmení] [příjmení]), rekapitulace smluv ke společnosti U, jejím závazkům, ručením a exekuci odstavce 87 – 115 a 136 - 162, odposlechů telefonních hovorů odstavce 163 – 164. Samozřejmě po celou dobu bylo třeba udržovat v poškozené dojem, že obžalovaný [příjmení] chce dostát svým lživým slibům o mecenášské rekonstrukci zámku a zbudování galerie, aby věc nevyšla najevo, přičemž spoléhal, že díky relativně vysokému věku a skutečnosti, že poškozená zámek spravuje v podstatě sama, po její smrti, zůstane věc neodhalena. Jen za tím účelem byl poškozené vyplácen měsíční důchod, umožněno doživotní užívání zámku, předávány další plnění užitá především na částečné opravy zámku, byla bez jakéhokoli právního důvodu zvána na valné hromady společnosti U, jejíž akcie v dané době už drželi svědci [příjmení], [anonymizováno] a posléze dr. [příjmení], byly jí předkládány projekty k rekonstrukci atd. atp. Skupina osob jejíž byl obžalovaný [příjmení] součástí totiž zjevně předpokládala, že poškozená v relativně brzké době zemře, čímž zámek zůstane v jimi ovládané společnosti U a vůči případným dědicům žádné závazky v podobě důchodu, užívání zámku a jeho rekonstrukce nemají. Nezaplacení kupní ceny za akcie, by případní dědicové nikdy nebyli schopni prokázat. Nadto finanční plnění ve prospěch poškozené bylo touto v podstatě bezvýhradně použito k údržbě a částečným opravám zámku a okolí, tudíž takto, „prostřednictvím poškozené“ skupina kolem obžalovaného [příjmení] investovala do majetku, o němž předpokládal, že jej brzo získá, tedy v podstatě šlo o údržbu, „vlastního“ majetku. Obdivuhodná vitalita a dlouhověkost poškozené [jméno] [příjmení] pak skupinu kolem obžalovaného [příjmení] přivedla k rozhodnutí přes tvrzený dluh svědka [příjmení] za obžalovaným [příjmení] zámek z Uyangy vyvést přes exekuci už za života poškozené.

37. Obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] namítnul prvotně, že nalézací soud otočil svůj pohled na skutkový stav pod tlakem kasačního rozhodnutí odvolacího soudu, když oproti situaci před vynesením prvotního zprošťujícího rozsudku, ve věci nejsou žádné nové relevantní důkazy, a tudíž pochybnosti o vině obžalovaného na straně soudu prvního stupně nutně přetrvávají, a proto měl rozhodnout v pochybnostech v jeho prospěch. Toto tvrzení skutečný stav věci neodráží. Podstata dvouinstančního řízení spočívá právě v přezkumu rozhodnutí nalézacího soudu soudem odvolacím, který je povinen zabývat se i úplností, logičností a přesvědčivostí argumentace a hodnocení důkazů v napadeném rozsudku a na případné vady upozornit, což se přesně v dané věci stalo. Krajský soud řadu významných faktů ve svém rozsudku pominul, argumentace byla vnitřně částečně rozporná a neodpovídala provedenému dokazování, zejména pokud jde o jeho celkový souhrn. Odvolací soud na nelogičnost jen upozornil, nezavázal nalézací soud nedovoleně k jednomu konkrétnímu postupu, ale naopak předestřel širší paletu možností a vymezil, jaké důkazy je třeba doplnit. Krajský soud dokazování v dostatečně širší doplnil a důkazy pečlivě rozebral a v celém souhrnu správně a logicky vyhodnotil, pokud jde o otázku viny jako takové. Tento postup nijak nedovoleně nezasáhl do práv obžalovaného, ale naopak naplnil smysl odvolacího řízení. Nutnost korekce skutkových zjištění, zda obžalovaný [příjmení] jednal od počátku v podvodném úmyslu a s tím související změnu kvalifikace, je vyložena v předchozích odstavcích.

38. Obžalovaný dále namítnul, že skutkový stav pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku nebyl správně zjištěn, když bez patřičných důkazů dovozuje sníženou orientaci a schopnosti poškozené [jméno] [příjmení] při správě zámku, která ale zámek dlouhodobě úspěšně spravovala, nadto měla k ruce právně vzdělaného svědka [příjmení], nic nesvědčící, že při vložení zámku do Uyangy jednala v omylu. Věděla, co činí a k prodeji zámku ji nenutila ani finanční situace, když na další provoz zámku měla dostatek prostředků. Jde o námitku nedůvodnou, když z dokazování, plyne pravý opak. Lze upozornit jednak na závěry znalkyně dr. [příjmení] (poškozená je submisivní, fakticky bez vzdělání, s oslabenými kognitivními funkcemi, má zhoršenou tzv., „novo-paměť“) ve spojení s výpovědí samotné poškozené a výpovědi svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Poškozená byla v situaci, kdy absolutně neměla prostředky na potřebnou rekonstrukci v řádech desítek milionů korun, k dispozici měla nižší statisíce a neměla, jak realizovat svůj záměr, udržet zámek a zbudovat v něm galerii svého manžela. Prokazatelně zámek chtěla prodat již dříve, ale pro problematičnost

zájemce od záměru ustoupila. O této situaci byl obžalovaný [příjmení] jako dlouholetý přítel poškozené informován a cíleně ji využil, když jí přislíbil v rozporu se svými možnostmi, že zámek zrekonstruuje a zbuduje galerii, přičemž ona na něm bude moci dál žít a obžalovaný jí bude i vyplácet měsíční rentu na živobytí. Poškozená jen díky těmto slibům, aniž znala skutečné finanční možnosti obžalovaného, této až pohádkové nabídce uvěřila, právě pro svoji naivitu a ve zcela mylných představách vložila zámek do společnosti U, aniž obdržela akcie společnosti. Možnosti korekce jednání poškozené ze strany svědka [příjmení] nebyla reálná, neboť tento jasně vypověděl, že poškozená obžalovanému zcela důvěřovala a svůj záměr s nikým nekonzultovala, nadto on se ve věcech obchodních korporací neorientuje. Právě skutečnost, že se poškozená při prodeji zámku, který pro ni představoval nejen veškerý majetek, ale i značnou citovou vazbu propojenou s památkou manžela, nenechala zastoupit advokátem, který se na danou problematiku specializuje, jasně prokazuje, že jde o osobu se špatnou orientací v dané situaci, která si vůbec neuvědomovala možná rizika. Každá běžně orientovaná osoba, by se totiž při jednání tohoto typu nechala zastoupit odborníkem, aby smlouvy byly vyvážené, poskytovaly pojistky v případě neprovedení rekonstrukce zámku, aby poškozená nabyla akcie na majitele atd.

39. Pokud bylo namítnuto, že poškozená si mohla ponechat jen samotný zámek a ostatní součásti celého panství v podobě zemědělských objektů, chmelnic a dalších pozemků prodat, a tak získat prostředky k rekonstrukci hlavní budovy, což vylučuje její tíseň, jde opět o tvrzení reality neodpovídající. Jak jasně vypověděl svědek [příjmení], tuto variantu poškozená chtěla zvolit, ale ukázalo se, že poškozená zemědělské objekty dlouhodobě pronajala a tuto skutečnost zapoměla. Tato okolnost nejen vylučuje prodej zemědělské části panství, ale zároveň potvrzuje správnost závěrů dr. [příjmení], že poškozená si nedávnou minulost nepamatuje, což správu zámku citelně komplikuje. Zjevné je i to, že poškozená své kroky předem se svědkem [příjmení] nekonzultovala.

40. Obžalovaný namítnul, že není prokázána subjektivní stránka trestného činu, není zřejmé, že jednal v úmyslu [jméno] [příjmení] poškodit. S tímto tvrzením se odvolací soud nemůže ztotožnit. Okolnosti vkladu, zejména přislíb rekonstrukce, ač na ní obžalovaný neměl volné finanční prostředky, nepředání akcií poškozené po vkladu zámku a jejich okamžitý prodej, který byl předem dohodnut, bezpečně prokazují, že obžalovaný poškozenou cíleně a záměrně podvedl. Tento fakt pak plně prokazuje další vývoj, kdy je za součinnosti více osob zámek z Uyangy účelově vyveden.

41. Opětovné prodeje akcií považuje obžalovaný za znak důvěry mezi ním a poškozenou, nikoliv o snahu ji podvést, cenu navyšoval podle jejích požadavků. Taková interpretace děje je neudržitelná, nemá odraz v provedených důkazech. Prosté navýšení ceny by jistě bylo řešeno cestou dodatku původní smlouvy, u níž je nadto sporné, zda vůbec byla v dané podobě podepsána. Taková úvaha je ovšem bezpředmětná, protože obžalovaný poškozenou podvedl na samém počátku nerealizovanými sliby a nepředáním akcií po vložení zámku do Uyangy. Pokud poté tyto akcie poškozené, které vědomě držel protiprávně, prodal a poté uzavíral s poškozenou další smlouvy o nákupu akcií od ní, podle nichž neplnil a kupní cenu nezaplatil, rozhodně z takového jednání nelze dovozovat vzájemnou oboustrannou důvěru a rovnost vztahů. Poškozená byla tímto naopak cíleně udržována v mylné představě, že akcie vlastní ona, resp. obžalovaný [příjmení] a slíbená rekonstrukce bude provedena, přičemž v daném okamžiku obžalovaný věděl, že nad zámek už vůbec nemá kontrolu, že je plně v rukou jiných osob, jimž akcie prodal a které rozhodně nemají v úmyslu zámek na mecenášském principu ve prospěch poškozené a k uctění památky jejího manžela malíře [jméno] [příjmení] opravit.

42. Dále bylo namítnuto, že hodnota obžalovaným poškozené poskytnutých protiplnění (důchod a další poskytnuté prostředky) v zásadě odpovídá skutečné tržní hodnotě zámku. Jde o tvrzení zavádějící a to hned ze dvou důvodů. Předně byla poškozená podvedena již při vložení zámku do Uyangy, proto jakékoliv následné plnění je toliko náhradou činem způsobené škody. Za druhé poškozená dostávala důchod, může zámek doživotně užívat a obdržela i určitá další dílčí plnění, to vše ale bylo motivováno nikoli snahou plnit z celé řady s poškozenou uzavřených smluv, ale pouze a jen snahou udržet tuto v omylu, že sliby budou realizovány, což bylo podmínkou, aby zlé úmysly

poškozená neprohlédla a neobrátila se na policii. Již výše zmíněno, že v podstatě veškeré poskytnuté plnění poškozená beztak v dobré víře vložila do údržby zámku, který už měla v moci skupina kolem dr. [příjmení], jejíž byl obžalovaný [příjmení] součástí, tedy fakticky šlo o správu neoprávněně drženého majetku skrze podvedenou poškozenou.

43. Obžalovaný se hájil i tvrzením, že zadal projekt k rekonstrukci zámku a vyvíjel prokazatelnou snahu o jeho rekonstrukci za pomoci dotace, což prokazuje opravdovost a čestnost jeho slibů. Opět jde o argumentaci zavádějící. Obžalovaný skutečně nechal vypracovat projekt rekonstrukce a žádal o dotaci, z čehož ovšem nelze vyvozovat, že rekonstrukce se měla udát ve prospěch poškozené a zejména směřovat ke zbudování galerie [jméno] [příjmení]. Skupina kolem obžalovaného zámek získala podvodně do své moci, tedy šlo o rekonstrukci ve vlastní prospěch, zhodnocení zámku a rozmnožení majetku Uyangy, na němž se poškozená nijak nepodílela, její akcie nikdy nedorazila. Šlo pouze a jen o snahu udržovat poškozenou v omylu, že zámek bude opraven dle původních slibů, byť skutečné záměry skupiny byly zcela jiné, což jasně plyne z následných kroků. Na tomto místě možno zdůraznit i fakt, že majetkové poměry obžalovaného a 1.PC neumožňovaly projekt rekonstrukce uskutečnit, a to ani pokud by dotace byla nakonec poskytnuta. I v dotační dokumentaci je zdůrazněno, že jde o mecenášský projekt, bylo krom dotace třeba vlastních volných zdrojů v řádech desítek milionů korun, které dluhy zatížený obžalovaný k dispozici neměl. Současně provoz galerie a poskytnutí části zámku poškozené k bydlení, vylučovalo ekonomickou rentabilitu projektu, tedy by byla potřeba průběžné pravidelné dotace provozu, zcela mimo možnosti obžalovaného a jeho společností. Je tak bezpečně vyloučeno, že by původní sliby obžalovaného měly reálný základ.

44. Ke skutku 2. výroku napadeného rozsudku obžalovaný [příjmení] namítnul, že jeho dluh vůči svědku [příjmení] nebyl fakticky jeho osobní, ale byl určen pro potřeby jeho 1.PC a posléze na základě smlouvy mezi 1.PC a Uyangu právě pro zajištění rekonstrukce zámku, a proto Uyanga převzala ručení za jeho splácení. Tvrzení reality vůbec neodpovídá. Jak už popsáno shora, dluh obžalovaného vůči svědku [příjmení] byl vytvořen účelově, svědek [příjmení] o něm nevypovídal pravdu. Úročení podle smlouvy neodráží skutečnou vůli stran, tedy je usvědčuje z podvodu. Na tomto místě lze poukázat znovu na ekonomickou nesmyslnost půjčky, neboť tato byla 1. října 2007 uzavřena s úrokem 24 % p. a. na jeden rok a obratem poskytnuta obžalovaným jeho 1.PC s úrokem dokonce 27 % p. a. v okamžiku, kdy 1.PC prostředky z půjčky měla poskytnout pro potřeby Uyangy a tato se za splácení zaručit, tj. v březnu 2009 přesáhl dluh již fakticky 20 milionů korun s tím, že splatnost byla dále odsunuta a dluh stále narůstal tempem 27 % p. a., přičemž Uyanga fakticky od 1.PC žádné prostředky neobdržela, jak patrné z výpisů z účtů společností. Jediným cílem bylo Uyangu, která nevyvíjela žádnou výdělečnou činnost a vlastnila pouze zámek, zatížit a zámku se zmocnit. Současně rekonstrukce hrazená z úvěru úročeného naprosto extrémně, je v příkrém rozporu s původním slibem zrekonstruovat zámek mecenášsky, tj. z volných finančních prostředků. Uyanga neměla, jak generovat zisk potřebný na splácení půjčky, naopak přislíbeno bylo zřízení ekonomicky nerentabilní galerie, tedy šlo o projekt, do nějž měly peníze plynout, a nikoliv projekt schopný investované prostředky navrátit a to navýšené o až absurdní procenta. Z dokazování plyne, že poškozená [příjmení] byla ochotna zámek prodat jen osobě bez dluhů, čímž skončila první snaha o prodej, tudíž jde o další okolnost prokazující, že jednala v omylu. Skutečným cílem ručení a posléze spoludlužnictví Uyangy, které patrně vzniklo až zpětně za pomoci antedatovaných smluv (což ale není v kontextu trestní zodpovědnosti obžalovaného podstatné), bylo právě zatížení společnosti a vyvedení zámku z jejího majetku za života poškozené [jméno] [příjmení], která žila déle, než obžalovaný a okruh osob okolo něj předpokládali.

45. Obhajoba dále namítla, že jednání obžalovaného [příjmení] za Uyangu, jímž jí zavázal k ručení v lednu 2010, neodpovídalo předepsanému způsobu jednání za společnost, tudíž jí nezavazovalo, tudíž by nemělo být trestné, jelikož postavení společnosti se nijak nezměnilo. Tento výklad událostí z pozice obžalovaného je neakceptovatelný, protože z vlastní úmyslně spáchané trestné činnosti, jíž se pokusil zavázat společnost U za svůj dluh v době kdy již její akcie nedorazil a dle společenské

smlouvy nebyl oprávněn za tuto sám jednat, nelze vyvozovat v případě odhalení, neplatnost takového jednání. Obžalovaný vědomě jednal za Uyangou, ač věděl, že k tomu není oprávněn, právě s úmyslem tuto zavázat v rozporu s jejími zájmy a doufal, že jeho jednání nebude odhaleno a na základě listiny bude za něj Uyangou plněno. Je podstatou pokusu trestného činu, že tento není dokonán. V dané věci je rozhodující, že listiny podepsané obžalovaným za Uyangou z pozice předsedy představenstva, s níž je bezesporu spojena povinnost spravovat řádně majetek společnosti, který je ve vztahu k němu věcí cizí, zatížil ručením za svůj osobní dluh, přičemž listiny budily zdání, že jsou podepsány k tomu oprávněnou osobou, pročež byly způsobilé vyvolat zamýšlený účel (plnění Uyangou za obžalovaného), k čemuž jen shodou okolností nedošlo. V případě přijetí pohledu obžalovaného by v podstatě kdokoli mohl neoprávněně jednat za právnické osoby, přičemž pokud by byl odhalen, mohl by se jednoduše vyvinít prohlášením, že jednání nebylo platné, a tudíž není trestné, což je závěr absurdní, v přímém rozporu se zájmy chráněnými příslušným ustanovením trestního zákoníku (ochrana majetku, jistota v obchodních a smluvních vztazích).

46. Obhajoba, kterou uplatnili všichni tři obžalovaní, spočívající v tvrzení, že právní stránku všech kroků zajišťoval svědek dr. [příjmení], jemuž všichni zainteresovaní jakožto advokáti plně důvěřovali a předpokládali jejich zákonnost, je rovněž neakceptovatelná. Svědek [příjmení] totiž nepochybně byl ústřední osobou celého jednání, které z podstatné části i financoval a který by v případě dokonání činu jistě z transakcí i profitoval, nicméně nejednal sám svým jménem, ale koordinoval kroky celé skupiny osob, jejíž jednotliví členové, tedy i trojice obžalovaných, nutně dobře věděla, co je, za jakým účelem konáno a co je finálním cílem jednání (podvodné získání zámku Líčkov) a nutně si tak byli vědomi vlastní trestněprávní odpovědnosti. Nezákonnost jednotlivých dílčích kroků byla totiž zjevná (viz opětovné podpisy smluv o úplatném převodu akcií v době, kdy je prodávající nedržela; jednání za společnost v době, kdy k tomu jednající nebyl oprávněn; přistupování k závazkům za společnost U bez jakéhokoliv relevantního právního důvodu atd.), přičemž současně jednající, minimálně obžalovaní, byly osobami v obchodních vztazích velmi dobře orientovanými, šlo o členy statutárního orgánu akciové společnosti, dlouhodobě se pohybující v prostředí obchodních korporací, tedy je vyloučeno, že by jim skutečný smysl a nezákonnost jejich kroků unikaly.

47. Konečně k druhému skutku obhajoba namítla nesprávnost argumentace soudu prvního stupně, pokud uzavřel, že obžalovaný nemohl zavázat Uyangou k prvotnímu ručení za dluh 15 milionů korun s příslušenstvím dne 1. března 2009, protože úkon není schválen valnou hromadou společnosti, čehož si byl vědom. Tento výklad má obhajoba za přepjatě formalistický, rozporný s relevantní judikaturou, když obecně úprava tento souhlas vyžadovala, ovšem praxe dovodila, že pokud má společnost jediného akcionáře, nemá smysl valnou hromadu v takových případech svolávat, přičemž obžalovaný k 16. březnu 2009 byl jediným akcionářem Uyangy. Ručení proto bylo obžalovaným sjednáno platně. Zde nutno předeslat, že jde o správnou a logickou argumentaci, pokud jde obecně o jednání za společnost s jediným akcionářem, což ovšem k 16. březnu 2009 nebyla situace v Uyanze, tedy není přiléhavé takto argumentovat v dané věci. Před závázáním Uyangy k ručení totiž obžalovaný vědomě podvedl poškozenou [jméno] [příjmení], když jí nevydal akcie na majitele, které měla za svůj nepeněžitý vklad obdržet. Akcie Uyangy na majitele proto držel k 16. březnu 2009 neoprávněně, šlo o jeho zisk z trestné činnosti, nestal se proto nikdy jejich majitelem, neboť následné smlouvy o převodu cenných papírů nebyly vážně míněnými právními úkony, ale toliko snahou podvod zamaskovat, jak shora vyloženo. Z tohoto důvodu je vyloučeno, aby obžalovaný [příjmení] platně zavázal k ručení za svůj soukromý závazek. Současně o získání akcií podvodem okruh osob okolo obžalovaného [příjmení], zejména smlouvy vyhotovující dr. [příjmení] a na něj napojené osoby věděly, přičemž zcela stranou argumentace je ponechána nepřekážnost patrně antedatované smlouvy o převodu akcií z 13. března 2009, která jediné doložené emise akcií dokonce předcházela.

48. Ve vztahu ke skutku 3. obžalovaný [příjmení] [jméno] namítnul, že za Uyangu při přistoupení k dluhu nejednal, listiny podepisoval za sebe jakožto dlužníka a za 1.PC, přičemž ani nežádal spoluobžalované [příjmení] a [ulice], aby za Uyangu přistoupení podepsali, vše organizoval jako vždy dr. [příjmení]. Lze přisvědčit, že obžalovaný v daném případě za Uyangu nejednal, což mu ale není obžalobou přičítáno. Podstatné je, že jednání celé skupiny osob bylo úzce provázáno a řízeno dr. [příjmení]. V případě přistoupení Uyangu k dluhu obžalovaného [příjmení], smlouvu připravil dr. [příjmení], přičemž tato smlouva byla jednoznačně uzavřena ve prospěch obžalovaného [příjmení], který se tak fakticky zbavil svého dluhu vůči svědku [příjmení] (ať už byl skutečný či vytvořen účelově), neboť věřitel se mohl obrátit přímo na Uyangu, jakožto na dlužníka, který musí bez dalšího plnit a nikoliv jako při pouhém ručení, kdy věřitel musel nejdříve vyzvat k plnění Ing. [obec] a pouze pokud by neplnil, tak na ručící Uyangu, která by ovšem měla vůči dlužníkovi [příjmení] regres, tj. právo na uhrazení toho, co plnila za něj. Možnost obrátit se přímo na Uyangu, která byla bez jakýchkoliv finančních prostředků, tedy bylo zřejmé, že dluh se bude řešit exekucí, byla finálním cílem skupiny, když jediným majetkem Uyangu byl právě zámek Líčkov. V této situaci je evidentní, že obžalovaní [příjmení] i [příjmení] věděli, jaký dopad bude mít přistoupení k dluhu pro Uyangu, že tak bude vyveden zámek z jejího majetku a současně se obžalovaný [příjmení] zbaví dluhu, který s příslušenstvím byl v řádech desítek milionů korun. Jednání v zájmu [obec] tak zařizoval advokát [příjmení], který obžalované [příjmení] a [ulice] k podpisu vyzval, což ovšem fakticky činil v zájmu a jménem obžalovaného [příjmení], čehož si byli oba obžalovaní vědomi, tedy lze uzavřít, že jejich kroky prostřednictvím advokáta [příjmení] organizoval. Současně všichni tři obžalovaní věděli, že tímto krokem zabráni poškozené [příjmení], uspokojit z majetku Uyangu částečně jiné pohledávky firem obžalovaného [příjmení].

49. Dále bylo namítnuto, že Uyanga za závazek ručila již od 16. března 2009, tedy skutečnost, že k dluhu přistoupila byla jen formální, fakticky se postavení Uyangu nezměnilo, neboť povinnost plnit za [obec] měla již několik let. Šlo o krok schválený valnou hromadou, který akcionáři schválili, s vědomím historické existence dluhu“. Tato námitka, uplatněná i obžalovanými [příjmení] a [příjmení], je naprosto nepřijatelná a zavádějící. Předně, jak již zmíněno v předchozím odstavci, pozice ručitele je od pozice spoludlužníka diametrálně odlišná. Každý ze spoludlužníků je sám dlužníkem, věřitel může vyzvat kteréhokoli z nich k plnění a dlužníkem je povinen bez dalšího plnit, vůči ostatním spoludlužníkům nemá ze zákona právo požadovat náhradu za poskytnuté plnění. Jinými slovy spoludlužník plní svůj dluh. Ručitel může být věřitelem vyzván k plnění až poté, co dlužník svůj závazek po výzvě neplní a pokud poté za dlužníka plní, neplní svůj dluh, a proto má ze zákona právo po dlužníku požadovat co za něj plnil. Cílem jednání bylo získání Líčkova, bez zatížení kohokoliv ze skupiny kolem obžalovaných, tedy bylo třeba posunout Uyangu do pozice dlužníka, neboť pokud by plnila jako ručitel, byl by obžalovaný [příjmení] povinen jí plnění nahradit, což by popíralo účel celého jednání.

50. Dále nutno upozornit, že obžalovaní věděli, že ručení Uyangu za závazek 16. března 2009 nevzniklo, neboť jak vyloženo shora v odstavci 47, obžalovaný nebyl oprávněn ručení platně za Uyangu sjednat, když její akcie držel protiprávně. Dále nutno v tomto směru upozornit, že i smlouva z 16. března 2009 je podle všeho smlouvou vytvořenou účelově zpětně, když smlouva není vůbec zmíněna v insolvenčním řízení, ani v notářském zápisu, jímž byl 16. září 2013 uznán dluh 15 milionů s příslušenstvím, který Ing. [příjmení] postoupil společnosti Va. Uvedené prokazuje, že smlouva o ručení z roku 2009 v roce 2013 neexistovala, neboť pokud by byl převáděn zajištěný dluh a tento figuroval i v insolvenčním řízení, nutně by bylo v obou případech ručení výslovně zmíněno, což se nestalo. Smlouva o ručení z 16. března 2009 a i předcházející smlouva o převodu cenných papírů z 13. března 2009, která měla budit dojem, že obžalovaný mohl jako jediný akcionář ručení platně sjednat, byly vyhotoveny zpětně, až pro potřeby, historické existence dluhu“, k němuž by Uyanga v listopadu 2013 přistoupila.

51. Nedůvodná je i námitka, že obžalovaný neměl důvod organizovat přistoupení k dluhu za účelem oddálení jeho splatnosti, neboť sám před přistoupením Uyangu k dluhu splatnost dohodou

s Valatrexem oddálil, což je pravda a prokazuje to právě skutečný cíl jednání obžalovaných, konkrétně získání zámku a současně zmaření možnosti ČEB uspokojit svůj dluh ze zástavy (zámku).

52. Pro dokreslení kooperace skupiny osob kolem obžalovaných a dr. [příjmení] je třeba zmínit průběh koupě zámku společností Zá Líčkov se souhlasem exekutora mimo dražbu. Jde o proces, kdy zámek společnost Zá Líčkov získala fakticky bezplatně. Shora vyloženo, že společnost, již toliko formálně vlastnila svědkyně [příjmení], byla zcela bez prostředků, bez smysluplného projektu, jak se zámkem naloží, dokonce jej před koupí ani neviděla! Této společnosti byly na nákup zámku poskytnuty z účtu společnosti Va, svědka [příjmení], kde se shromáždily platby od dr. [příjmení], svědka [příjmení] a jeho společnosti I (viz odstavec 114. napadeného rozsudku). Proces nákupu je detailně popsán v odstavci 111. rozsudku Krajského soudu a plyne z něj, že na účet exekutora byly peníze za koupi poslány ve dvou splátkách 1. a 8. října 2014, přičemž ale exekutor vyslovil souhlas s prodejem až po zaslání první splátky [datum]. Prostředky z koupě, vyplacené exekutorem Valatrexu, přitom byly vydány zpět do okruhu osob dr. [příjmení], který Valatrex přes společníka z advokátní kanceláře dr. [příjmení] ovládal, a tedy prostředky poskytnuté na nákup se tak vrátily zpět osobám, které je poskytly za tím účelem společnosti Zá Líčkov. Ve výsledku pak měla skupina kolem obžalovaných zpět jak peníze použité na nákup zámku, tak zámek sám.

53. Obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení] a Ing. [příjmení] [příjmení] v podstatě shodně namítli, že je pochybné, zda šlo o soukromý dluh obžalovaného [příjmení], když byl použit pro potřeby podnikání jeho společnosti 1.PC a posléze společnosti U, která proto i za závazek od 16. března 2009 ručila. Z pohledu Uyangu šlo o půjčku na podnikání a pokud prostředky měla k dispozici Uyanga, je pochopitelné, že za půjčku ručila. Pokud za Uyangu podepsali přistoupení k dluhu 16. září 2013, šlo o krok ve prospěch společnosti, protože tím dosáhli oddálení splatnosti, a tak poskytli obžalovanému [příjmení] čas pro prodej jeho 1.PC a tím získání peněz na umoření dluhu. Tato tvrzení jsou zavádějící, účelová, realitě neodpovídající. Předně patnáct milionů Uyanze [obec] ani 1.PC nikdy neposkytli, Uyanga je neměla k dispozici a nebyl proto ani formální důvod k vzniku ručení. Nadto všichni zainteresovaní věděli, že ručení Uyangu nebylo platně sjednáno, když akcie Uyangu, reprezentující fakticky zámek Líčkov, byly získány podvodem. Uyanga byla ovládnuta protiprávně. Nadto dokumenty, které za Uyangu obžalovaní [příjmení] a [příjmení] v roce 2013 podepsali, především notářský zápis o uznání dluhu vůči Valatrexu, prvotní ručení Uyangu z 16. března 2009 vůbec nezmiňuje, byť jsou výslovně uvedeny veškeré kroky následné. Obžalovaní tedy dobře věděli, že toto prvotní ručení nebylo platně sjednáno, resp. v září 2013 ani v písemné podobě neexistovalo a bylo vytvořeno zpětně. Obžalovaní [příjmení] a [příjmení] tak přistoupili za Uyangu k dluhu z důvodu, o němž věděli, že je smyšlený a k zavázání společnosti není důvod.

54. I kdyby ale bylo ručitelství Uyangu platně sjednáno, přistoupení k dluhu by i tak znamenalo nedůvodné zhoršení pozice společnosti v příkrém rozporu s jejími zájmy, jak vyloženo výše v odstavci 49.

55. Zbývá dodat, že není pravdou, že by přistoupením obžalovaní docílili oddálení splatnosti a tím riziko plnění z důvodu předchozího ručení. Jednak pokud by Uyanga plnila z titulu ručení, mohla by potom díky regresi požadovat po dlužníku [příjmení] plnění z prostředků z prodeje 1.PC. Nadto plnění z ručení nebylo reálné, protože obžalovaní věděli, že věritel jedná v rámci skupiny ve shodě a směřuje k témuž cíli, získání zámku bez vzniku závazku na straně obžalovaného [příjmení]. A především, ještě před podpisem notářského zápisu o přistoupení Uyangu k závazku z 16. září 2013, který odsouval splatnost do 15. listopadu 2013, uzavřel obžalovaný již 9. září 2013 dodatek ke smlouvě o půjčce, jímž splatnost odsunul právě do 15. listopadu 2013. Přistoupení Uyangu k dluhu tak v žádném případě nemohlo být motivováno odkladem splatnosti. Je jasně prokázáno, že jediným cílem přistoupení k závazku bylo dostat Uyangu do pozice dlužníka, získat v exekuci zámek a současně tím znemožnit uspokojení ČEB ze zástavy.

56. Pokud jde o obhajobu spočívající v tvrzení, že obžalovaní věřili radám advokáta dr. [příjmení], je shora v odstavci 46. vyloženo, proč není akceptovatelná.

57. Důvodná není ani námitka, že ČEB neuzavřela s Uyangou smlouvu o zástavě, přičemž se uzavření nedomáhala ani soudní cestou a je proto sporné, zda měla naději se ze zástavy, tj. zámku uspokojit. Smlouva o zajištění totiž zavazovala dle mínění obžalovaných [příjmení] k uzavření zástavní smlouvy jen pokud dojde k rekonstrukci zámku, což se nestalo. Obžalovaní [příjmení] a [příjmení] za Uyangou uzavřeli smlouvu o zajištění s ČEB a zavázali se zřídit pro ČEB do 30. ledna 2014 zástavní právo k zámku. Tuto základní povinnost ze smlouvy plynoucí ani přes jim doručenou výzvu ČEB nesplnili a za Uyangou zástavní smlouvu neuzavřeli. Na povinnost uzavřít zástavní smlouvu nemůže mít vliv, že předmětem zástavy měl být zámek po rekonstrukci. Ta byla totiž v době uzavření smlouvy o zajištění v roce 2011 plánována, tudíž je znění smlouvy logické, aby zajištění závazku v řádech stamilionů bylo co nejúčinnější. Skutečnost, že dotace na rekonstrukci nakonec nebyla Uyanze poskytnuta a k rekonstrukci proto nedošlo, nemůže být vykládáno účelově v rozporu se základním účelem celé smlouvy o zajištění tak, že pokud k rekonstrukci nedojde, není Uyanga povinna zámek zastavit vůbec. Smlouva o zajištění sice tuto situaci výslovně nepředpokládá, ovšem rekonstrukci zámku nelze vykládat jako rozvazovací podmínku smlouvy, taktový výklad popírá samotný smysl smlouvy o zajištění. Smyslem smlouvy je jednoznačně zajistit návratnost poskytnutého úvěru, a to v maximální možné míře. Pokud k rekonstrukci nedošlo, byli obžalovaní povinni dle smlouvy zajistit zámek alespoň ve stavu v němž byl. Podle ustanovení článku 4.2 smlouvy je Uyanga povinna učinit veškeré úkony k vzniku jakéhokoli zajištění podle smlouvy. Již jen skutečnost, že zámek Uyanga nezrekonstruovala je jasným porušením smlouvy, a proto se jej nemůže Uyanga dovolávat a vyvozovat z toho zánik povinnosti zajištění poskytnout. K rekonstrukci byla povinna, bez ohledu na přiznání dotace. Je naopak výklad ve prospěch obžalovaných, že je dovozováno způsobení škody jen do výše zámku nezrekonstruovaného, a nikoliv jeho předpokládané hodnoty po rekonstrukci, kterou byli povinni zajistit. Zástavní právo nebylo zřízeno jen díky nekonání obžalovaných, kteří ač vyzváni, zástavní smlouvu neuzavřeli. S vědomím povinnosti smlouvu uzavřít a současně s vědomím, že dlužník AUM LLC úvěr nesplácí, a tedy ČEB chce zajištění realizovat, pak obžalovaní přistoupili za Uyangou bez relevantního právního důvodu k dluhu [obec] za [příjmení], resp. Valatrexem a tím cíleně umožnili exekuci veškerého majetku společnosti (zámku) zabránili tak cíleně uspokojení ČEB ze zástavy.

58. Konečně bylo namítnuto možné promlčení práva ČEB na náhradu škody. Toto právo promlčeno není. Obžalovaní neplní v adhezním řízení z titulu zajištění, ale z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou úmyslným trestným činem. Podle § 106 odst. 2 o. z. 40/1964 Sb. se škoda způsobená úmyslně promlčuje v objektivní lhůtě deseti let, která ještě ani neuplynula, stane se tak až [datum]. Podle § 106 odst. 1 o. z. 40/1964 Sb. je subjektivní promlčecí doba dvouletá. O tom, že obžalovaní způsobili ČEB úmyslně škodu se poškozená s konečnou platností dozvěděla až okamžikem vyhlášení tohoto rozhodnutí, kdy bylo pravomocně vysloveno, že se dopustili trestného činu. Tento verdikt je pro nárok určující a případné civilní řízení, pokud by nedošlo k připojení v rámci adhezního řízení, by ČEB mohla podat právě ve lhůtě dvou let od rozhodnutí o zlém úmyslu obžalovaných. Skutečnost, že se proti obžalovaným pro podezření ze spáchání tohoto činu vedlo trestní řízení, neznamená, že byl jejich zlý úmysl postaven najisto, neboť podle zásady presumpce neviny (viz ustanovení § 2 odst. 2 tr. ř. a čl. 40 odst. 2 LZPS) se na obžalovaného hledí jako nevinného, dokud nebylo o jeho vině pravomocně rozhodnuto.

59. Zúčastněná osoba Zámek Líčkov prostřednictvím zmocněnce namítla, že jednatelka svědkyně [příjmení] a ani sama společnost nejsou na projednávané trestné činnosti nijak zúčastněni, jejich jednání bylo v činěno v dobré víře. Zámek koupila společnost za kupní cenu stanovenou znalcem za souhlasu exekutora mimo dražbu, tj. v souladu se zákonem, neměla žádné indicie, že jde o výnos z trestné činnosti, proto není důvodné jeho zabránění. Pokud soud prvního stupně přisoudil zlou víru o povědomí původu zámku jakožto výnosu zámku z trestné činnosti, jde o tvrzení důkazně

nepodložené, nadto dr. [příjmení] se na činnosti společnosti Zá Líčkov nijak je neúčastní, ve věci nebyl ani obžalovaný. Tato tvrzení jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Shora bylo již podrobně vyloženo, že dr. [příjmení], ač nebyl ve věci obžalován, což soudu nepřisluší hodnotit, je věci a zodpovědností státního zástupce na koho obžalobu podá a na koho nikoliv (viz § 2 odst. 3, odst. 5 a odst. 8 tr. ř.), jakožto autor všech smluv a jakožto rádce a hybatel kroků nejen obžalovaných, ale i svědků [příjmení], Foukala, [obec] a [příjmení], prokazatelně detailně znal všechny souvislosti, věděl, že zámek byl do Uyangy vložen díky podvodu, věděl, že byl Uyanga nedůvodně přistouplá k dluhu obžalovaného [příjmení], věděl o postoupení dluhu Valatrexu, kterému i sám své dluhy za obžalovaným [příjmení] rovněž postoupil a nadto Valatrex fakticky přes svého společníka dr. [příjmení] ovládal, věděl, že Zámek Líčkov byla založena účelově, aby mimo dražbu zámek Líčkov pro dr. [příjmení] a [anonymizováno] zakoupila, když na nákup poskytl částečně prostředky, které skrze Valatrex získal obratem zpět. Svědek [příjmení] stejně jako svědkyně [příjmení] věděli, že tato fakticky ve společnosti Zá Líčkov nevykonává žádnou činnost, kupovanou nemovitost ani neviděla, nemá prostředky na nákup, ani následný provoz, je tedy takřkajíc, „bílým koněm“, který byl do společnosti zaspán jen proto, aby nebylo zjevné, kdo za ní fakticky stojí a v jehož prospěch se zámek kupuje. Jde proto o námitky nedůvodné.

60. Případná není ani námitka, že zabrání nemovitosti v hodnotě desítek milionů zúčastněné osobě je v nepoměru vůči trestům uloženým přímým pachatelům trestných činů, kteří byli odsouzeni k podmíněným trestům odnětí svobody, které nejsou zdaleka tak invazivním zásahem do jejich životů, jakožto postižení veškerého majetku společnosti, na jehož pořízení si musela veškeré prostředky půjčit. V předchozím odstavci vyloženo, že vyvedení zámku do společnosti Zá Líčkov bylo cílem, k němuž veškerá trestná činnost směřovala. Zámek Líčkov byl založen jen proto, aby jeho činnost zastírala skutečné záměry jiných osob, jejichž postižení zabráním věci získané trestným činem, bude v případě, že spor o vlastnictví zámku vedený před Okresním soudem v Lounech přízná vlastnictví zámku společnosti Zá Líčkov, zcela na místě.

61. K námitce poškozené [jméno] [příjmení], že nalézací soud nesprávně vyložil § 140b insolvenčního zákona, když její pohledávka za obžalovaným [příjmení] vznikla dávno před zahájením insolvenčního řízení, pročez takové řízení nemůže mít vliv na možnost rozhodnout o závazcích vzniklých dříve, není důvodná. Podstatou insolvenčního řízení je totiž vyřešení předlužení dané osoby, přičemž nutně jde o vypořádání závazků vzniklých před zahájením insolvenčního řízení. Jinými slovy nejdříve jsou dluhy, které přesahují možnosti dlužníka a ty se následně vypořádávají, nejde o vypořádání dluhů vzniklých až po zahájení řízení. Takové vypořádání musí být především spravedlivé, tzn. poměrné, kdy každý z věřitelů obdrží, zjednodušeně řečeno, stejné procento ze své pohledávky, jako ostatní. Uspokojení jednoho z mnoha věřitelů v plné míře v řízení o náhradě škody, by takové poměrné a spravedlivé vypořádání majetku dlužníka významně nabouralo až znemožnilo. Z insolvenčního spisu nadto vyplývá, že poškozená [příjmení] svoji pohledávku za obžalovaným [příjmení] v rámci insolvenčního řízení přihlásila a tato je v řízení řešena, konkrétně se o ní vede incidenční spor, přičemž je řízení do rozhodnutí v tomto trestním řízení přerušeno.

62. Pro úplnost lze odkázat na recentní judikaturu, z níž nemožnost rozhodnout o nároku poškozeného v adhezním řízení, pokud je obžalovaný dlužník v insolventi, jasně vyplývá. Jde především o rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 7 Tz 83/2019-216, kde je v odstavci 19. uvedeno: „Jestliže účinky rozhodnutí o úpadku trvají v době předmětného trestního řízení, bylo v adhezním řízení třeba dodržet zmíněný § 140b insolvenčního zákona, který rozhodnutí o nároku na náhradu škody podle § 228 tr. ř. neumožňoval, ale bylo nutné poškozenou odkázat podle § 229 odst. 1 tr. ř.“ Shodný závěr plyne i z rozhodnutí č. 19/2016 Sb. rozh. tr. a odborné literatury viz články JUDr. Františka Púryho, Některé souvislosti trestního a insolvenčního práva v aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu, Bulletin advokacie, č. 5/2019, a Úpadkové trestné činy v České republice, 1. vydání, C. H. Beck, 2015.

63. Poškozená [příjmení] prostřednictvím svého zmocněnce namítla, že část odůvodnění týkající se jí uplatněného nároku na náhradu škody je nepřezkoumatelná. Je toho názoru, že pokud je specifikace škody součástí skutkové věty výroku, měl jí být nárok přiznán. Pochybnosti Krajského soudu, zda je k uplatnění nároku aktivně legitimována, neboť není jasné, zda ho nepostoupila společnosti KaBB, jsou nedůvodné. Tuto námitku považuje Vrchní soud za důvodnou. Popis skutku pod bodem 3. výroku napadeného rozsudku jednoznačně uvádí, že trojice obžalovaných způsobila poškozené [příjmení] popsáním jednáním, které je trestným činem, škodu ve výši 8 405 888,50 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. věta za středníkem je soud v takovém případě povinen řádně uplatněný nárok poškozenému přiznat, leda by tomu bránila zákonná překážka. Nálezací soud překážku spatřuje v nejasnosti rozsahu postoupení pohledávek mezi ČEB s KaBB, které by mohlo zahrnovat i předmětný nárok, což si vyžaduje další řízení nad rámec možností řízení trestního. Z obsahu spisu je ovšem naprosto zřejmé, že nárok poškozené [příjmení] z titulu odpovědnosti obžalovaných za úmyslně způsobenou škodu, postoupen KaBB nebyl. Nárok na náhradu škody totiž nijak nesouvisí s úvěrovou pohledávkou, která naopak postoupena byla, neboť jde o nárok z jiného právního titulu (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 1770/2010, sp. zn. 33 Cdo 2164/2010 a sp. zn. 33 Cdo 3552/2010) a přehlédnout nelze ani jasně vyjevenou vůli obou stran postoupení, kdy spis obsahuje souladné prohlášení ČEB a KaBB potvrzující, že řešená pohledávka postoupena nebyla. O aktivní legitimaci ČEB k uplatnění nároku proto není žádných pochyb a přiznání nároku proto nebrání, pokud jde o obžalované [příjmení] a [ulice] žádná překážka. Tato je naopak dána u obžalovaného [příjmení], který je v insolvenčním řízení, což přiznání nároku brání, jak vyloženo v předchozích odstavcích 61 a 62.

64. Lze zrekapitulovat, že v odvolacím řízení byly z větší části jako důvodné posouzeny námitky státního zástupce a poškozené [příjmení] a ve velmi malém rozsahu pak zúčastněné osoby Zámek Líčkov. Naopak námitky všech tří obžalovaných a poškozené [jméno] [příjmení] byly shledány nedůvodnými. Vrchní soud, vycházejíc z důvodů vyložených v předchozí části tohoto odůvodnění, rozhodl tak, že pod bodem I. výroku z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), d) odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil ve vztahu k obžalovanému [příjmení] ve výroku o vině pod bodem 1., výrok o vině pod bodem 2. a 3. zůstal nedotčen, a jelikož částečně zrušil výrok o vině, zrušil v plném rozsahu i navazující výroky o trestu a o odkazu poškozené [jméno] [příjmení] s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Důvodem tohoto postupu byla jednak vada spočívající v částečné nejasnosti skutkových zjištění ohledně skutku vymezeného pod bodem 1. výroku a s tím související jeho vadná právní kvalifikace, čímž došlo i k porušení ustanovení trestního zákona.

65. Z podnětu státního zástupce a poškozené [příjmení] byl podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. částečně zrušen napadený rozsudek ve výroku o odkazu poškozené [příjmení] s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, když oddělitelný výrok o uplatněném nároku poškozené byl ve vztahu k obžalovaným [příjmení] a [příjmení] shledán nesprávným.

66. Nakonec byl z podnětu odvolání státního zástupce a zúčastněné osoby Zámek Líčkov podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušen ve výroku o uložení ochranného opatření zabránění věci zúčastněné osobě Zámek Líčkov, neboť tento oddělitelný výrok jednak vycházel z výroku o vině pod bodem 1., kde byly shledány skutková zjištění nejasnými, což vyústilo v porušení trestního zákona zvolením nesprávné právní kvalifikace skutku a dále i s ohledem na řízení vedené ohledně vlastnictví zámku před Okresním soudem v Lounech, na což správně upozornila zúčastněná osoba.

67. V napadeném rozsudku Krajského soudu zůstaly odvoláním nedotčeny ve vztahu k obžalovanému [příjmení] pouze výroky o vině pod body 2. a 3. a ve vztahu k obžalovaným [příjmení] a [příjmení] výroky o vině pod bodem 3. a výroky o jim uložených trestech. Ve zbývajících částech odvolací soud ve věci znovu rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. Obžalovaný [příjmení] byl uznán vinným ze spáchání skutku vymezeného pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku, přičemž po částečném zopakování a doplnění dokazování byl skutek z důvodů rozvedených shora v odstavcích

25. až 36. mírně přeformulován a právně kvalifikován jako podvod podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku.

68. Pokud jde o výrok trestu zohlednil soud, že jde o trest úhrnný ukládaný nejen za zmíněný zločin podvodu, ale sbíhající se zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin poškozování věřitele podle § 222 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, popsané pod body 2. a 3. výroku o vině napadeného rozsudku a uložil jej podle zásad úhrnnosti podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku ve výměře tří let. Trest byl uložen za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku pod dolní hranici trestní sazby, která v daném případě činí pět až deset let. Soud nepřehlédl, že obžalovanému přitěžuje okolnost, že spáchal více trestných činů a současně částečně i okolnost, že způsobená škoda překonala hranici škody velkého rozsahu, která je podle § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku nejméně deset milionů korun, více než trojnásobně. Na druhé straně stojí ale okolnosti polehčující, konkrétně skutečnost, že obžalovaný nebyl nikdy trestán pro úmyslnou trestnou činnost, hledí se na něj jako na netrestaného, lze tedy uzavřít, že po více než šedesát let svého života žil řádně a projednávané úzce související skutky je možno považovat za vybočení z jinak řádného života. Daleko větší váhu má okolnost, že od spáchání skutků uplynulo více než deset let a současně délka trestního řízení přesáhla bez viny obžalovaného devět let, z čehož čtyři roky připadly na řízení před soudem. Délka řízení, ač jde o věc skutkově relativně složitou, je nadměrně dlouhá. Délka trestního řízení, ač jej pachatel pochopitelně přivodil svým závadovým chováním, na jeho psychiku negativně dopadá a to právě tím více, čím je delší. Možno dodat, že i judikatura ESLP považuje, kromě zcela mimořádných případů a okolností, které v dané věci nejsou dány, za nepřiměřeně dlouhou délku řízení přes šest let. Doba řízení musí být při ukládání trestu zohledněna. U obžalovaného pak svědčí pro snížení výměry trestu i jeho osobní poměry, je po krachu kdysi úspěšného a mezinárodně provozovaného podnikání v insolvenčním řízení, rozpadl se mu vztah, nyní sám pečuje s omezenými prostředky o dvě malé děti, přestože je již relativně vyššího věku, což jeho výdělkové možnosti i obecně životní energii významně limituje. Tyto okolnosti má soud za natolik významné a současně výjimečné, že je na místě uzavřít, že trest uložený v rámci zákonné trestní sazby § 209 odst. 5 tr. zákoníku je pro obžalovaného nepřiměřeně přísný a je proto možno uložit trest za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku pod dolní hranici sazby. Tento pohled na věc ostatně akceptoval v konečném návrhu i státní zástupce. Trest byl uložen jako tříletý, tj. snížený oproti dolní hranici o dvě léta, což je shora vymezeným okolnostem adekvátní.

69. Soud naopak nesouzní s názorem státního zástupce, pokud jde o otázku, zda lze u obžalovaného shledat okolnosti dovolující rozhodnout o podmíněném odkladu výkonu trestu. Odvolací soud je toho názoru, že na obžalovaného není, pro naplnění účelu trestu, třeba působit bezprostředně výkonem trestu, ale že tento lze podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložit, byť díky závažnosti činu a výši způsobené škody na maximální možnou zkušební dobu pěti let. Pro tento závěr svědčí jak v podstatě celoživotní bezúhonnost, tak současná situace obžalovaného a v neposlední řadě i zájem jeho nezletilých dětí, o něž nemá, kdo jiný pečovat. Významný je i fakt, že zámek, jakožto výnos z trestné činnosti byl zajištěn, poškozená měla možnost jej nepřetržitě užívat a škoda, byť z pohledu trestněprávního způsobena byla, fakticky do života poškozené významně nezasáhla a je pravděpodobné, že zámek získá zpět. Současně soud podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku obžalovanému uložil, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil poškozené [jméno] [příjmení] škodu, kterou trestným činem způsobil. Pokud obžalovaný [příjmení] povede během zkušební doby řádný život a dostojí v rámci svých insolvenčních omezených možností k náhradě způsobené škody, samozřejmě v závislosti za výsledku civilního sporu o vlastnictví zámku, lze mít dle názoru Vrchního soudu za to, že účel trestu bude naplněn.

70. Pokud jde o nárok poškozené [jméno] [příjmení] na náhradu činem způsobené škody odkázal ji Vrchní soud podle § 229 odst. 1 tr. ř. zcela na řízení ve věcech občanskoprávních, a to z důvodů rozvedených výše v odstavcích 61. a 62.

71. Shodně podle § 229 odst. 1 tr. ř. a z týchž důvodů rozhodl soud o nároku poškozené [příjmení] na náhradu činem způsobené škody v části směřovanému vůči obžalovanému [příjmení] a odkázal ji na řízení ve věcech občanskoprávních.

72. Naopak pokud jde o nárok ČEB na náhradu škody uplatněný vůči obžalovaným [příjmení] a [příjmení], zavázal soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 420 odst. 1 o. z. 40/1964 Sb. společně a nerozdílně oba zmíněné obžalované nahradit poškozené [příjmení] jako náhradu škody částku 8 405 888,50 Kč, a to spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 11. září 2020 do zaplacení. Nárok byl poškozenou uplatněn řádně a včas a současně není promlčen (viz argumentace v odstavci 58.). Při určení výše nároku soud vycházel ze skutkového stavu, kdy takto byla výše škody v trestním řízení prokázána, specifikována ve skutkové větě výroku pod bodem 3. napadeného rozsudku a je tedy nesporná její souvislost s jednáním obžalovaných [příjmení] a [ulice], kteří bezdůvodným závazáním Uyangy k plnění dluhu obžalovaného [příjmení] vyvedli ze společnosti veškerý majetek a zabránil uspokojení poškozené [příjmení] z titulu zajištění úvěru poskytnutého AUM LLC.

73. Poškozená požadovala i příslušenství nároku v podobě úroku z prodlení ve výši 10 % ročně počínaje od 11. září 2020. Ze spisu plyne, že nárok byl řádně a včas uplatněn již 30. ledna 2020, tedy den následující byli obžalovaní povinni plnit a od následujícího dne byli v prodlení, nicméně jde o nárokové řízení, kdy soud je návrhem poškozené zavázán, tedy nárok přiznal až od požadovaného data pozdějšího, tj. od 11. září 2020. Příslušenství soud ovšem přiznal nižší, než bylo požadováno. Při určení jeho výše vycházel soud z tzv. odškodňovacího nařízení vlády č. 351/2013 Sb., podle jehož ustanovení § 2 úrok z prodlení odpovídá výši reposazby ČNB pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, navýšený o 8 %. Podle sazebníku ČNB byla daná sazba od 11. května 2020, tj. k prvním dni pololetí v němž došlo k prodlení 0,25 % a po přičtení 8 %, odpovídá roční úrok z prodlení právě 8,25 %.

74. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená [příjmení] odkázána se zbývajících částí svého nároku na náhradu škody vůči obžalovaným [příjmení] a [příjmení] na řízení ve věcech občanskoprávních, když pro její přiznání nad shora specifikovaný rozsah nebyl v trestním řízení dostatečný podklad.

75. Pod bodem II. výroku byla podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc ve zbývajícím rozsahu zrušení, to znamená pouze ve výroku o ochranném opatření zabránění věci, nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví číslo 381, katastrální území Líčkov, obec Liběšice, okres Louny, vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že vlastnictví souboru nemovitostí tvořících panství zámku Líčkov je v současné době nejisté, je o něj veden před Okresním soudem v Lounech spor mezi zúčastněnou osobou Zámek Líčkov a poškozenou [jméno] [příjmení]. Situace se díky odlišné právní kvalifikaci skutku pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku výrazně změnila. Shora v odstavci 59. a 60. je vyloženo, že zámek je výnosem podvodu spáchaného obžalovaným, byl tedy z toho pohledu nabyt neoprávněně a měl by být stále ve vlastnictví poškozené [příjmení], která nemovitosti vložila do společnosti U v důsledku uvedení v omyl. Pokud bude v civilním řízení vlastnictví [jméno] [příjmení] přiznáno, nejví se správným zajištěným majetkem poškozené postihnout zabráněním věci, ale patrně bude na místě jej vydat zpět majitelce a návrh na zabránění věci zamítnout. Naopak, pokud by rozhodnutí o vlastnictví zámku vyznělo ve prospěch zúčastněné osoby Zámek Líčkov, bude nutné návrh státního zástupce na zabránění věci v intencích závazného právního názoru odvolacího soudu vyjádřeného ve shora odkazovaných odstavcích zvážit a znovu o něm rozhodnout. Nyní je třeba vyčkat na pravomocné rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 13 C 160/2014, které otázku vlastnictví panství vyjasní.

76. Pod bodem III. výroku Vrchní soud podle § 256 tr. ř. zamítnul odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení] a poškozené [jméno] [příjmení], když tyto shledal nedůvodnými.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení však proti němu mohou podat dovolání jak obžalovaní, tak nejvyšší státní zástupce, a to k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (Krajský soud v Ústí nad Labem). Nejvyšší státní zástupce může dovolání podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Obžalovaní mohou podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 13. září 2023

Mgr. Jan Kadlec
předseda senátu